

Δημόσιες Βιβλιοθήκες και πράσινα plus άλογα...

Ας κοινωνήσουμε λόγια της Αμερικανίδας βιβλιοθηκονόμου, Νταϊάν Κρες, που αφορούν στις Δημόσιες Βιβλιοθήκες. Λόγια χοϊκά, ζυμωμένα με πράξη, ζωή, λόγια - κληροδότημα, με πολλούς αποδέκτες: **«Η έννοια της δημοτικής βιβλιοθήκης αποτελεί θεμελιώδη αξία σε μια δημοκρατία.** Θεωρείται ως ένας από τους στυλοβάτες της δημοκρατίας, μαζί με τη δημόσια εκπαίδευση(...). Όσοι λένε ότι σε μια διαδικτυακή εποχή δε χρειάζεσαι βιβλιοθήκες έχουν λάθος(...). Το 80% των Αμερικανών εφήβων έχουν κάρτα βιβλιοθήκης. Αν δεν τους παρέχουμε σύγχρονες υπηρεσίες, δε θα τη χρησιμοποιήσουν. Σήμερα, οι έφηβοι χρησιμοποιούν μια βιβλιοθήκη για να συνδεθούν με συνομηλίκους τους από άλλη βιβλιοθήκη. Είναι μια κοινωνική δικτύωση(...). Χρειαζόμαστε τη σωματική επαφή, ο ηλεκτρονικός κόσμος είναι πολύ μοναχικός. Η βιβλιοθήκη(...) πρέπει να ανοίξει τις πόρτες της στην κοινωνία, να είναι ανοιχτή σε νέες ιδέες. Όταν αναγκάστηκα να κλείσω κάποια τμήματα της βιβλιοθήκης ορισμένες ημέρες της εβδομάδας, αρκετά μέλη διαμαρτυρήθηκαν καθώς θεωρούν την ύπαρξη μιας βιβλιοθήκης εξίσου σημαντική με την ύπαρξη της αστυνομίας, της πυροσβεστικής, της δημόσιας υγείας κι αυτό ισχύει και σε άλλες κοινότητες» (1).

Στα δύο χρόνια ΠΑΣΟΚικής διακυβέρνησης και παρά τα οράματα και τα στιλπνά λόγια της Διαμαντοπούλου, για τις Δημόσιες Βιβλιοθήκες, τίποτε δεν έχει αλλάξει. Ακόμη και τα διορισμένα επί Ν.Δ. Εφορευτικά Συμβούλια των 32 ιδρυμάτων, αν κι έχει προ πολλού λήξει η θητεία τους, αν και υπάρχουν πρόεδροι που έχουν καταδικαστεί μέχρι και για **«παράβαση καθήκοντος, γεγονός που αυγάζει – πέρα των άλλων – το μέγεθος αδιαφορίας κι υποβάθμισης τούτου του ακρογωνιαίου κοινωνικού, εκπαιδευτικού θεσμού.**

Σταχυολογούμε ενδεικτικές δραστηριότητες, που θα μπορούσαν να υλοποιήσουν τούτα τα ιδρύματα - μαρμαρυγή στες κατεβασιές του χειμώνα μας, όπως: Η αξιοποίηση του αμύθητου ιστορικού, πνευματικού θησαυρού τους (ανεκτίμητες συλλογές βιβλίων, χειρογράφων, περιοδικών, εφημερίδων, πινάκων, νομισμάτων, κειμηλίων, χαρτών κλπ.) για εκπόνηση διδακτορικών εθνικού και διεθνούς ενδιαφέροντος, καθώς και πρωτότυπων μελετών, με έκδοση αντίστοιχων βιβλίων. Η διοργάνωση συνεδρίων και διαλέξεων με διαπρεπείς προσκεκλημένους εθνικής και διεθνούς εμβέλειας, λογοτεχνικών «αγώνων» και φεστιβάλ (ποίηση, μυθιστόρημα, παραμύθι, παραδοσιακοί χοροί, παραδοσιακό τραγούδι κλπ.), όπως και λογοτεχνικών συναντήσεων και συζητήσεων με στόχο, επιπλέον, το κέντρισμα των νέων και προς τέτοιες διεξόδους. Η ποικιλότητα συνεργασία της Βιβλιοθήκης με τοπικούς πολιτιστικούς συλλόγους και σωματεία (συνοικιών και χωριών), με φορείς Πρωτοβάθμιας, Δευτεροβάθμιας, Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Εκπαιδευτικοί, Φοιτητικοί σύλλογοι, Συμβούλια Σχολείων κλπ.). Η άρτια οργάνωση του ηλεκτρονικού υλικού ενημέρωσης και η απρόσκοπτη εξασφάλιση πρόσβασης σε ερευνητές, επιστήμονες, κοινό. Η δημιουργία ειδικού χώρου για παιδιά και εφήβους.

Η επικέντρωση, τέλος, σ' αυτό που ονομάζουμε στροφή και σύνδεση της βιβλιοθήκης με την κοινωνία, με ό,τι τούτο συνεπάγεται.

Και, όμως, φωνή βοώντος εν τη ερήμω του αρμόδιου Υπουργείου, του πολιτικού προσωπικού, μα, κύρια, της πολυπράγμονος επικεφαλής, Άννας Διαμαντοπούλου. **Της Υπουργού Παιδείας – χωρίς παιδεία** – μιας και αποτόλμησε να προτείνει σαν δεύτερη επίσημη γλώσσα μας την «Αγγλική» και να εξοστρακίσει, ουσιαστικά, από το Λύκειο την Ιστορία, αγνοώντας πως η γλώσσα αποτελεί την ψυχή κι η Ιστορία τη συνείδησή μας. Της Υπουργού Παιδείας – χωρίς παιδεία – «σπόνσορα» του περιβόητου, κατ' εκείνη, «ηλεκτρονικού φροντιστηρίου», λησμονώντας πως η διδασκαλία είναι, κύρια, δημιουργία, επικοινωνία (δάσκαλος-μαθητής) και πως – κατά Βάτσλαβ Χάβελ – «Από την ανταλλαγή δύο βλεμμάτων γεννήθηκε η δημοκρατία». Της Υπουργού Παιδείας – χωρίς παιδεία – πρωτομάστορα των σχολείων νέου τύπου «χωρίς βιβλία και θέρμανση», μιας και ως μέλος της Λέσχης Bilderberg θεωρεί το φαινόμενο απλή «παράπλευρη ζημία» κοινωνικής νομοτέλειας. Της πολύπλαγκτου Υπουργού Παιδείας και των καθημερινών της εν κενώ ασύστολων τοποθετήσεων, αναλύσεων, αυτοεξαερώνοντας απ' αυτές ό,τι έπραξε χθες, ό,τι υπέγραψε χθες, ό,τι υλοποίησε χθες.

Αποθαυμάστε δείγμα των λεκτικών άθλων της πολύπραγης Υπουργού, για τις Βιβλιοθήκες και σταθμίστε το βιασμό της νοημοσύνης μας: «Οι βιβλιοθήκες, δημόσιες, δημοτικές, σχολικές, ακαδημαϊκές, πρέπει να αποτελέσουν κόμβους ενός εθνικού δικτύου με πρόσβαση όλων σε όλα, ενώ ταυτόχρονα η καθεμία πρέπει να είναι ένας “κοινωνικοποιημένος χώρος γνώσης,” πόλος έλξης των πολιτών. Τα τεράστια υπαρκτά οικονομικά προβλήματα, τα οποία γνωρίζω, δεν πρέπει να γίνουν τροχοπέδη ή ταφόπλακα αυτής της προσπάθειας.(...) Δε χρειάζονται πολλά χρήματα. Χρειάζονται όραμα, πολιτικές και θέληση.(...)Εμείς θα προσπαθήσουμε να ρίξουμε τα εμπόδια και ν' ανοίξουμε πόρτες. Οι νέες τεχνολογίες και η χρήση δικτύων μάς δίνουν την ευκαιρία να προσφέρουμε στην κοινωνία μας νέα γνωσιακά εργαλεία, να καλλιεργήσουμε τη φιλιαναγνωσία και την κουλτούρα βιβλίου με συγκεκριμένους τρόπους και δράσεις (αρχίσαμε από φέτος πρόγραμμα φιλιαναγνωσίας), να συνδέσουμε τις Βιβλιοθήκες με την εκπαίδευση, την αναζήτηση πηγών, τη βιβλιογραφία, είναι αυτό που λέμε “αλλαγή παραδείγματος” που θα εφαρμοστεί και στα νέα προγράμματα του λυκείου»(2).

Τι να πρωτοσχολιάσεις – σχετικά με την ασυμβατότητα λόγων έργων – τούτης της αρχοντοχωριάτισσας, εξουσιολόγνας πρωθιέρειας των βλοσυρών δεκάρικων. Το αδιανόητο, μεγαλομανές τίποτε, θα έλεγα... ή πράσινα plus άλογα...

(1)Συνέντευξη στον Η. Μαγκλίνη,«Καθημερινή»,16/10/11. (2)Συνέντευξη στο Σ. Γιαννάρα, «Καθημερινή»,30/1/11.